

møde paa en Session og gennem den komme med uden at være tjensteddygtige. § 4 kan benyttes til mangehaande Ting, naar den forandres som efter Forslaget Nr. 3. Naar vi — og jeg i alt Fald gjør det — sætte stor Pris paa at have den ærede Justitsminister i Spidsen for hele Udskrivningsvæsenet, og at Tilgangen til Hæren skal finde Sted gennem de anordnede Sessioner, forekommer det mig, at Nr. 3 vilde svække denne Stilling for Justitsministeren som Chef for hele Udskrivningsvæsenet, idet det vilde lægge en stor Deel deraf over til de militaire Underafdelinger. Hvad Nr. 6 angaaer, har den ærede Minister erklæret, at han ikke med stor Anerkjendelse eller Varme har sluttet sig til dette Forslag, og jeg har efter den omhyggeligste Overveielse heller ikke kunnet finde, at det var noget Andefalssværdigt. Jeg skal dermed forlade dette Forslag. Hvad nu Nr. 8 og 9 angaaer, skal jeg erklære, at hvis der var Tale om at vedtage eet af dem, tog jeg hellere Nr. 8 end Nr. 9, som dette staaer. Nr. 9 siger nemlig, at de unge Mænd ikke skulle udskrives, men kunne blive bedømte og behandlede af Sessionen. Det vil gjøre det nødvendigt, at de maae indgive Andragende til Krigsbestyrelsen om at komme med, og denne kan da antage dem, men den er ikke forpligtet dertil. Det er en meget uheldig Stilling for de unge Menneker, ikke at vide, om de komme med eller ikke; først er det en Naadesag af Sessionen, hvilke Regler den vil anvende, og dernæst er det en Naadesag af Krigsbestyrelsen, om den vil tage Denne eller Hiu med. Det er at stille det saaledes i det Usikre, at jeg dog virkelig meget vil fraraade dette Forslag, saaledes redigeret. En Fordeel i den Henseende har Nr. 8; thi det siger udtrykkeligt, at de kunne udskrives efter noget andre Regler end de almindelige Værnepligtige, og naar de udskrives, skal Krigsbestyrelsen lade dem komme til Uddannelse. Her er der altsaa ikke Spørgsmaal om at gjøre Forskjel paa den Ene eller den Anden eller at vælge mellem det udfærdigede Antal, men de kunne møde til Uddannelse, og

det er da en Selvfølge, at, skulde det vise sig, at de ere aldeles ubrugbare til at fortsætte Uddannelsen, har den militaire Afdeling Ret efter de bestaaende Love til at afvise dem, men den skal i alt Fald tage imod dem og prøve dem. I den Henseende har Nr. 8 en ikke ubetydelig Fordeel for Nr. 9, og de Indvendinger, der ere blevne gjorte navnlig i formel Henseende af den ærede Justitsminister, troer jeg heller ikke have nogen særlig Vægt, saaledes som det ogsaa er blevet fremhævet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimesstad), idet det heller ikke er ubtalt, hvorledes det skulde gaae med Beregningen af Værnepligtstiden for dem, der efter § 4 af Lovudkastet, som det blev forelagt, ville blive antagne til Tjeneste uden Lønning, saa at der ogsaa var en Lacune der; men den vil kunne hæves ved at sammenligne dette Forslag med analoge Bestemmelser i Loven. Jeg troer altsaa ikke, der er nogen Fare i formel Henseende ved at vedtage Forslaget Nr. 8, som jeg af de to Forslag vilde foretrække for Nr. 9, men, skjøndt jeg skal erkjende, at, skal man forlade det Standpunkt, hvorpaa man stillede sig ved 2den Behandling, vilde den eneste Vej, man kunde gaae for at komme den ærede Ministers Anskuelse imøde, være den, der er udtrykt i Forslaget Nr. 8, kan jeg dog ikke efter den Prøvelse, jeg har kunnet undergive dette Forslag, tilraade at vedtage det, deels fordi det kan foranledige, at et meget stort Antal Værnepligtige, før de endnu ere fuldkommen tjensteddygtige, lade sig udskrive efter denne Paragraph, og at man saaledes egentlig ikke har nogen sikker Maalestok for, hvor mange Recruter man aarlig vil faae til Uddannelse, og deels fordi man derigennem vil faae yngre Mænd, som aspirere til Befalingsmandsposter i Hæren, og som ere komne saa vidt frem paa denne Vej, at der ikke vil være saa stor Sandsynlighed for dem, der ved den almindelige Antagelse allerede kunne have ønsket at gaae den, til at komme i Betragtning, saa at de netop derved komme til at holde sig tilbage, og det er det, man ved